

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2018r.,
sprawy **P.S.**
skazanego z art. 278 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 9 października 2017r., sygn. akt IX Ka [...],
utrzymującego wyrok Sądu Rejonowego
w W.
z dnia 23 maja 2017r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego P.S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. M.C. - Kancelaria Adwokacka w W. - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł i osiemdziesiąt gr), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 października 2017r. Sąd Okręgowy w W., w wyniku kontroli apelacyjnej zainicjowanej przez obrońcę P.S., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 maja 2017r., którym skazano P.S. na karę 6 miesięcy

pozbawienia wolności za popełnienie czynu zabronionego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Kasację od powyższego orzeczenia Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego ustanowiony z urzędu. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego: 1) art. 433 i 457 § 3 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k., poprzez brak prawidłowej kontroli odwoławczej i uznanie za własne ustalenia, że oskarżony działał „wspólnie i w porozumieniu z K.Ł., dokonując zaboru roweru marki Arkus VIP w dniu 6 sierpnia 2014 r., które to ustalenie jest jednoznacznie sprzeczne z jedynym dowodem, który mógł być podstawą ustalenia zamiaru towarzyszącego oskarżonemu, to jest jego wyjaśnieniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, podczas gdy wprost oskarżony wskazał, że każdy z oskarżonych zamierzał i dokonał zaboru innego roweru z dwóch stojących obok siebie, a oskarżony dokonał zaboru roweru marki Virgin (nie objętego aktem oskarżenia w przedmiotowej sprawie), które powinno skutkować uznaniem, że nie zaszła forma współsprawstwa wskazana w art. 18 § 1 k.k., i uniewinnieniem od czynu zarzuconego P.S. w akcie oskarżenia; 2) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w związku z art. 452 § 2 i 458 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego, złożonego na rozprawie apelacyjnej w dniu 9 października 2017 r., o przesłuchanie K.K. w charakterze świadka na okoliczność, iż w chwili zdarzenia - zaboru roweru marki Arkus VIP w dniu 6 sierpnia 2014 r. P.S. przebywał na imprezie u P.M. z uzasadnieniem, że taki dowód zmierza w sposób oczywisty jedynie do przedłużenia postępowania, podczas gdy: a) okoliczność taka była przedmiotem zeznań P.M. w postępowaniu w I instancji, b) ten świadek wskazywał, że na imprezie było kilka osób, c) potwierdzenie takiej okoliczności wyłączało w sposób jednoznaczny popełnienie czynu przez P.S. i tym samym miało istotne znaczenie dla sprawy, d) zasadność wniosku nie była sprzeczna z innymi dowodami uznanymi za wiarygodne, a zatem w rezultacie uniemożliwienie obrony oskarżonemu przez wykazanie braku popełnienia zarzuconego mu przestępstwa;

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniósł o:

a) uchylenie wyroku II instancji oraz wyroku I instancji w całości oraz uniewinnienie P.S. od zarzucanego mu czynu z uwagi na oczywistą niesłuszność skazania za ten czyn;

b) ewentualnie uchylenie wyroku II instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego P.S. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Trafnie nadmienił prokurator Prokuratury Okręgowej w pisemnej odpowiedzi na kasację, że pod zarzutem braku prawidłowej kontroli odwoławczej obrońca skazanego powielił jedynie zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, które wysunął już w apelacji, przy czym należało zauważyć, że podnosząc rażące naruszenie art. 457 § 3 i art. 433 k.p.k., skarżący nie wykazał, aby którykolwiek z zarzutów zwykłego środka odwoławczego nie został rozpoznany lub został rozpoznany nierzetelnie.

Autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia w punkcie I kasacji kwestionował przede wszystkim kontrolę przeprowadzonego i ocenionego w sprawie materiału dowodowego dokonanego przez Sąd Rejonowy i zarazem w pełni zaaprobowanego przez Sąd odwoławczy. Skarżący podjął polemikę z oceną Sądu I instancji, która w jego ocenie wykroczyła po za normy przyjęte w art. 7 k.p.k. Pomimo że Sąd odwoławczy nie dokonywał własnych ustaleń faktycznych ani nie zmieniał oceny materiału dowodowego przyjętego przez Sąd Rejonowy, w dalszym ciągu wątpliwości autora kasacji budziła przyjęta wobec P.S. forma współsprawstwa, w sytuacji gdy rower, którym odjechał skazany, nie został objęty aktem oskarżenia. Trzeba wskazać skarżącemu, że przyjęcie formy zjawiskowej z art. 18 § 1 k.k. w niniejszej sprawie determinował fakt, iż sprawcy wspólnie działali w popełnieniu kradzieży. Polegało to na tym, że obaj zamierzali ukraść przedmiotowe rowery, przy czym jeden ze sprawców posiadał nożyce do metalu, co umożliwiło kradzież, zaś P.S. stał na czatach i stworzył współsprawcy warunki do popełnienia czynu zabronionego, o którym mowa w art. 278 § 1 k.k. Wynika to wprost z wyjaśnień

skazanego złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Prawidłowo przyjęto, że skoro rowery przypięte były jedną linką do metalowego prętu, to kradzież, choćby jednego z tych rowerów, w takim układzie, gdzie jeden sprawca przecina linkę nożycami do metalu, a drugi pilnuje, żeby nie zostali nakryci w chwili kradzieży, to osoby te realizują formę współsprawstwa. Powyższy wywód wskazywał niewątpliwie, że sprawcy nie podjęliby się kradzieży, gdyby nie zjednoczyli wspólnie sił w tym kierunku.

Pomimo że w pierwszym punkcie nadzwyczajnego środka zaskarżenia autor kasacji przekonywał, iż skazany dopuścił się kradzieży roweru nieobjętego aktem oskarżenia (co powinno było w jego ocenie skutkować uniewinnieniem), to w dalszej części kasacji wywodził, że P.S. w ogóle nie było na miejscu zdarzenia. Zastrzeżenia obrońcy skazanego budziły przyjęte ustalenia faktyczne w zakresie, w jakim zostały pozyskane z wyjaśnień skazanego. Na uwagę zasługiwał fakt, że Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu kontroli odwoławczej zaaprobował argumentację Sądu Rejonowego, uznając, że była całkowicie swobodna w rozumieniu art. 7 k.p.k. Wyprowadzonym wnioskom, wynikłym z kontroli apelacyjnej, Sąd poświęcił 3 strony uzasadnienia, przy czym podkreślić należało, że wbrew wywodom skarżącego, pisemnym argumentom Sądu Okręgowego nie można odmówić walorów wymaganych przepisami z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Pozwalało to w ramach rozpoznawania kasacji ograniczyć się do konkluzji, że niejednolite wyjaśnienia skazanego nie dyskwalifikowały jego przyznania się do winy w postępowaniu przygotowawczym, a w zestawieniu z innymi dowodami w postaci nagrania monitoringu i opinii biegłego antropologa pozwoliły na prawidłowe ustalenie stanu faktycznego i uznanie, że P.S. był na miejscu zdarzenia i swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego z art. 278 § 1 k.k.

Odnośnie II zarzutu kasacji, tj. naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 i art. 458 k.p.k., wskazać należało, że Sąd ten w sposób jasny i przekonujący wykazał, iż zgłoszony na rozprawie apelacyjnej wniosek dowodowy o przesłuchanie K.K. zmierzał w sposób oczywisty wyłącznie do przedłużenia postępowania. Zauważyć należało, że okoliczność, na którą zgłoszono świadka, badana była jeszcze w toku postępowania przed Sądem I instancji. Sąd Rejonowy nie dał wówczas wiary zeznaniom P.M., z których miało

wynikać, że skazany w dniu 6 sierpnia 2014r. w chwili zdarzenia przebywał u niego w domu. Dowód z zeznań tego świadka został oceniony w świetle wyjaśnień P.S. Na etapie postępowania odwoławczego analiza zgłoszonego wniosku dowodowego o przesłuchanie kolejnego świadka, w zestawieniu z całokształtem okoliczności faktycznych, pozwoliła wyciągnąć słuszną konkluzję, iż celem takiego wniosku było li tylko przedłużenie postępowania karnego. Tym samym zastosowanie normy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. było uzasadnione.

Dlatego kasację oddalono jako oczywiście bezzasadną (art. 535 § 3 k.p.k.), a kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążono skazanego (art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.).

a.ł